

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Legerským, Námestie sv. Anny 15/25, Trenčín, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/212/2016 312 z 23. augusta 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo/7/2018-350 z 28. novembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. marca 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby boli napadnuté uznesenia zrušené, vec vrátená Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a aby jej bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia. Sťažovateľka navrhla i odklad vykonateľnosti napadnutého prvoinštančného rozsudku v spojení s rozsudkom krajského súdu.

2. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) a sťažovateľka vlastnili nebytové priestory na rovnakom poschodí polyfunkčného objektu, v ktorých poskytovali zdravotnú starostlivosť. Žalobkyňa žalobou požadovala uložiť sťažovateľke povinnosť odstrániť zo spoločnej chodby murovanú priečku a plastové sklené dvere a tiež povinnosť umožniť žalobkyňi užívať túto spoločnú chodbu ako prístup k jej stomatologickej ambulancii.

3. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 8C/222/2012-273 z 25. januára 2016 žalobu zamietol. Po vykonanom dokazovaní (vrátane znaleckého dokazovania) dospel k záveru, že sporná deliaca priečka a plastové dvere sú postavené v nebytových priestoroch, ktorých vlastníčkou je výlučne sťažovateľka. Tá teda žiadnym spôsobom nezasahuje do vlastníctva žalobkyne.

4. Na odvolanie žalobkyne krajský súd bez nariadenia pojednávania rozsudkom č. k. 17Co/212/2016-312 z 23. augusta 2017 prvoinštančný rozsudok zmenil tak, že sťažovateľka je povinná spornú priečku odstrániť a umožniť žalobkyni prechod cez plastové dvere a zabezpečiť jej nevyhnutný prístup k nim. Podľa názoru krajského súdu chodba, v ktorej boli priečka i dvere umiestnené, mala povahu spoločnej časti domu. Na tom nič nemohol zmeniť ani jej zmluvný prevod do výlučného vlastníctva sťažovateľky, pretože prevodu nepredchádzalo rozhodnutie stavebného úradu, na základe ktorého by chodba ako spoločná časť domu zmenila svoj charakter a spĺňala definíciu nebytového priestoru. Žalobkyňa je preto oprávnená užívať chodbu ako jej podielová spoluvlastníčka tak, aby sa dostala k svojej zubnej ambulancii. Krajský súd nepovažoval za účelné a potrebné odstránenie dverí, pretože tie sa stanú prístupné zabezpečením ich otvárateľnosti. V tejto časti preto žalobu zamietol.

5. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie. V prospech vady podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) argumentovala, že síce krajský súd podľa § 382 CSP strany upovedomil o možnej aplikácii § 2 ods. 3 a 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), avšak rozhodol bez nariadenia pojednávania, a teda bez toho, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie týkajúce sa skutkových zistení, na základe ktorých dospel k záveru o potrebe aplikovať na posúdenie veci tieto iné zákonné ustanovenia nepoužité pri rozhodovaní vo veci okresným súdom. Podľa sťažovateľky mal práve takýto nesprávny procesný postup krajského súdu za následok, že, nepoznajúc skutkové zistenia, na základe ktorých dospel krajský súd k záveru o potrebe posúdenia veci podľa iných zákonných ustanovení, nemala dostatočnú a riadnu možnosť uplatniť v odvolacom konaní svoje právne argumenty voči možnej aplikácii § 2 ods. 3 a 4 zákona č. 182/1993 Z. z. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka vyvodzovala zo záveru krajského súdu o povahe sporného priestoru ako spoločnej časti domu, ktorý bol založený len na zistení, že vonkajšie kovové schodisko dosiaľ zabezpečujúce prístup do nebytových priestorov žalobkyne nebolo skolaudované, a preto ho nemožno považovať za riadny a bezpečný prístup k nebytovému priestoru, čo si vyžadovalo zabezpečiť riadny a bezpečný prístup k nebytovému priestoru žalobkyne iba cez spornú chodbu, ktorá takto musela byť kvalifikovaná ako spoločná časť domu.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Poukázal na skutočnosť, že krajský súd rešpektoval § 382 CSP (výzva sporovým stranám na vyjadrenie sa k aplikácii doteraz nepoužitého právneho predpisu), pričom obsah zodpovedajúcej sťažovateľkinej reakcie nenasvedčoval potrebe opakovania či dopĺňania dokazovania v závislosti na zamýšľanej odchylnosti právneho posudzovania. Podľa najvyššieho súdu niet pochybnosti, že ak výzvou krajského súdu bola pozornosť sporových strán upriamená na ustanovenia normujúce, čo sa považuje za nebytový priestor (s možnosťou jeho vlastníctva i len jedným z vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome) a čo, naopak, za spoločné časti a zariadenia domu (v tomto prípade principiálne v režime podielového spoluvlastníctva všetkých vlastníkov bytov a nebytových

priestorov v dome s podielmi zodpovedajúcimi veľkosti nimi výlučne vlastnených bytov a nebytových priestorov), bolo potrebné (prinajmenšom z opatrnosti) poukázať už v odvolacom konaní na ďalšie zákonné ustanovenia predpokladajúce možnosť odchylnej dohody vlastníkov (§ 19 zákona č. 182/1993 Z. z.) a prípadne i navrhnúť dokazovanie na preukázanie existencie takejto dohody (to, samozrejme, len za splnenia v prejednávanej veci zjavne nesplnenej podmienky nemožnosti návrhnutia takéhoto dokazovania už v konaní na súde prvej inštancie bez viny sťažovateľky).

7. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nielenže nesformulovala dostatočne konkrétnu právnu otázku, ale odôvodnením dovolania polemizovala o možnosti charakteristiky sporného priestoru ako spoločnej časti bytového domu, čo je podľa názoru najvyššieho súdu primárne otázka skutková, a napokon namietala nedostatok skutkového zistenia o dohode vlastníkov majúcej vylúčiť zákonnú úpravu o spoluvlastníctve (opäť otázka skutková, kde dôkazné bremeno spočívalo práve na sťažovateľke a tá ho neunesla), ako aj spochybnila vedenie sporu výlučne voči nej (s poukazom na závery krajského súdu o existencii práva spoluvlastníctva, pri ktorom podľa sťažovateľky mali byť do sporu zapojení i ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome ako ďalší spoluvlastníci spoločných častí a spoločných zariadení domu). Z takýchto otázok výlučne tá posledná by podľa názoru najvyššieho súdu mohla byť považovaná za otázku právnu (otázku okruhu osôb povolaťelných k splneniu žalobou vyžadovanej povinnosti a pasívnej vecnej legitímácie žalobou označenej žalovanej). Avšak za konkrétneho stavu preukázaného bránenia vo výkone práva spoluvlastníctva výlučne žalobkyni výlučne sťažovateľkou (bez ingerencie ktoréhokoľvek z ďalších spoluvlastníkov) podľa názoru dovolacieho súdu nebolo dôvodným trvať na zapojení všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome do sporu a rovnako nebolo možným úspešne tvrdiť, že práve od vyriešenia tejto otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (keďže tou rozhodujúcou otázkou tu bola otázka existencie takého práva sťažovateľky k spornému priestoru – resp. jeho časti, ktoré by jej umožňovalo sa účinne brániť požiadavke žalobkyne, a to, že tu takého výlučného – právom žiadnej inej osoby neobmedzovaného práva sťažovateľky nebolo, malo len okrajový súvis s tým, že podľa záverov krajského súdu tu ide o spoločné právo sťažovateľky, žalobkyne a ďalších – do konania nezapojených a na jeho výsledku ani záujem nemajúcich osôb).

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa sťažovateľky došlo tým, že krajský súd rozhodol o odvolaní žalobkyne bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že svojím rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu a takéto svoje zmeňujúce rozhodnutie založil na celkom inom právnom posúdení veci vychádzajúcom z celkom iných skutkových zistení, než ku akým dospel na základe vykonaného dokazovania okresný súd. Zo samotnej písomnej výzvy krajského súdu stranám podľa § 382 CSP nemala sťažovateľka vôbec možnosť zistiť to, aké iné skutkové závery (na rozdiel od tých, ku ktorým dospel okresný súd) by mohli opodstatňovať posúdenie veci podľa inej právnej normy (iného zákonného ustanovenia), než podľa akej posúdil vec okresný súd a takáto nevedomosť sťažovateľky jej potom neumožňovala zaujať úplné a riadne stanovisko (vyjadriť sa) ku všetkým skutočnostiam rozhodujúcim pre použitie inej právnej úpravy. Okresný súd v rámci právneho

posúdenia pred skončením dokazovania prezentoval záver, že ide o nebytový priestor vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky a vôbec neuvažoval o tom, že by malo ísť o spoločný priestor. Sťažovateľka nemala preto dôvod na žiadnu dôkaznú aktivitu týkajúcu sa dohody o inom usporiadaní právnych vzťahov k spornému priestoru v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.

9. Sťažovateľka kritizuje aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý skutkové okolnosti veci nemal posudzovať len podľa § 2 ods. 3 a 4 zákona č. 182/1993 Z. z. V tejto súvislosti sťažovateľka dôvodí, že žalobkyňa pôvodne sama oddelila predmetný priestor od jej nebytových priestorov a do týchto si zabezpečila prístup iným samostatným spôsobom, že sťažovateľke bol predmetný priestor prevedený ako samostatný nebytový priestor riadnou kúpnu zmluvou, ktorá nadobudla právne účinky vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, a že pokojný stav užívania priestorov v takomto usporiadaní po dlhšiu dobu trval a bol rešpektovaný všetkými vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome, čo všetko vo svojom súhrne prinajmenej poukazovalo na možnosť existencie dohody vlastníkov o inom usporiadaní právnych vzťahov k predmetnému priestoru. Krajský súd sa preto mal vysporiadať aj s možnosťou aplikácie § 19 zákona č. 182/1993 Z. z.

10. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku podľa sťažovateľky došlo tým, že právoplatným rozhodnutím súdu, ktoré je výsledkom ústavnou sťažnosťou namietaného postupu krajského súdu, bol vytvorený stav, keď sťažovateľka ako výlučný vlastník konkrétneho nebytového priestoru, zapísaného v katastri nehnuteľností ako samostatný nebytový priestor, má povinnosť tento priestor, ktorý navyše po jeho nadobudnutí spojila so svojím ďalším už predtým nadobudnutým nebytovým priestorom v rámci celkového usporiadania stomatologickej ambulancie prevádzkovanvej v týchto priestoroch, otvoriť a umožniť tak, aby cez jej nebytové priestory – predmet jej výlučného vlastníctva mohol chodiť v podstate hocikto iný.

11. Proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka namieta, že jeho záver o riadnom nevymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP s poukazom na § 432 ods. 2 CSP nemá vzhľadom na obsah vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu v dovolaní žiadne opodstatnenie a je založený na celkom formalistickom prístupe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému rozsudku krajského súdu:

12. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, III. ÚS 358/2020, III. ÚS 403/2020, III. ÚS 415/2020). Inými slovami, ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je nástrojom ochrany základných práv

nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (porovnaj m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09, II. ÚS 518/2020).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017].

14. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom namietala vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Konkrétnym dôvodom vedúcim k zmätočnosti odvolacieho rozhodnutia v jej prípade mal byť fakt, že krajský súd na prejednanie odvolania žalobkyne nenariadil pojednávanie, čo v konečnom dôsledku viedlo k odopretiu možnosti sťažovateľky predniesť relevantnú dôkaznú iniciatívu s nadväzujúcim potenciálom ovplyvniť právny názor krajského súdu na aplikáciu § 2 ods. 3 a 4 zákona č. 182/1993 Z. z. S predmetným dôvodom sťažovateľkinho dovolania sa najvyšší súd riadne vysporiadal. Napriek procesnej formulácii výroku jeho uznesenia (odmietnutie, nie zamietnutie dovolania) podrobil postup krajského súdu spočívajúci v nenariadení pojednávania meritórnemu prieskumu, o čom svedčí odôvodnenie jeho dovolacieho uznesenia v bodoch 14 až 20. Súc viazaný dôvodmi dovolania sťažovateľky v ich intenciách, preskúmal postup krajského súdu z hľadiska vady upravenej v § 420 písm. f) CSP inkorporujúcej v sebe súčasne dôvod procesnej prípustnosti dovolania i meritórny dovolací dôvod. Preto napriek odmietnutiu (nie zamietnutiu) dovolania ústavný súd konštatuje, že proti porušeniu označených práv postupom krajského súdu v odvolacom konaní sťažovateľka využila účinný prostriedok nápravy, ktorý bol riadne prejednaný a bolo o ňom vecne rozhodnuté. Existoval teda „iný“ súd relevantný z hľadiska uplatnenia princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý poskytoval ochranu označeným právam sťažovateľky. V tejto časti preto ústavný súd odmietol jej ústavnú sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Pokiaľ ide o kritiku odôvodnenia odvolacieho rozsudku krajského súdu, ktorú sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predniesla, ako vyplýva z už odkázaného uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017 (bod 13 tohto uznesenia ústavného súdu), porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, sa súd môže dopustiť aj tým spôsobom, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, a pokiaľ sťažovateľka namieta nenáležité odôvodnenie uznesenia krajského súdu, je zrejmé, že sa mohla ochrany svojich práv domáhať prostredníctvom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Z dovolania sťažovateľky doručeného jej právnym zástupcom na základe výzvy ústavného súdu nevyplýva, že by sťažovateľka v mimoriadnom opravnom prostriedku takýto dôvod predniesla. Najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý je procesnými pravidlami zviazaný dôsledne rešpektovať svoju viazanosť dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), sa preto kvalitou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zaoberať nemohol. V tejto časti je tak ústavná sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná, pretože sťažovateľka nevyužila procesný priestor vytvorený zákonnou úpravou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, čím sama neumožnila najvyššiemu súdu poskytnúť ochranu jej právam na podklade tvrdeného nedostatočného odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

17. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka predniesla iba všeobecne vyjadrenú námietku o formalistickom prístupe dovolacieho súdu pri vyhodnotení právnej otázky, ktorá z jej dovolania mala vyplývať. Takéto zdôvodnenie nepovažuje ústavný súd za postačujúce, a to obzvlášť v podmienkach odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom sa najvyšší súd s dostatočnou podrobnosťou vysporiadal so sťažovateľkou tvrdenou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd vysvetlil, že sťažovateľkinho dovolanie v tomto smere iba polemizuje s možnosťou charakterizovať spornú chodbu ako spoločný priestor v zmysle § 2 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z., pričom podľa názoru ústavného súdu správne vycítil, že pozadie tejto sťažovateľkinej kritiky má vo svojej podstate skutkovú povahu, a je iba argumentačne „oblečená do kabáta“ právneho posúdenia. Ústavná korektnosť postoja najvyššieho súdu vyplýva z faktu, že dominantným a skutočným argumentom sťažovateľkinho dovolania bolo tvrdenie o existencii dohody spoluvlastníkov bytov a nebytových priestorov predpokladanej v § 19 zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorej chodba mala byť vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky. Názor najvyššieho súdu, podľa ktorého je záver o (ne)existencii takej dohody skutkovou otázkou, nepovažuje ústavný súd za arbitrárny ani ústavne neudržateľný.

18. Okrem toho najvyšší súd neopomenul ani argumentačný aspekt dovolania spočívajúci v spochybnení vysporiadania sa žalobkyne s otázkou pasívnej vecnej legitímácie, keď táto ako žalovanú označila iba sťažovateľku, a nie aj ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Tu najvyšší súd správne identifikoval právnu povahu predmetnej otázky, súčasne však, vychádzajúc z dôvodov odvolacieho rozsudku, vysvetlil, že nešlo o právnu otázku, od ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu tak, ako to vyžaduje uvádzacia veta v § 421 ods. 1 CSP.

19. Konfrontácia všeobecne formulovaného sťažnostného dôvodu a s dostatočnou mierou podrobnosti vysvetlených úvah dovolacieho súdu kloní podľa názoru ústavného súdu miský váh v rukách spravodlivosti v prospech najvyššieho súdu. Preto je ústavná sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Hoci sa ústavný súd vysporiadal so všetkými dôvodmi predbežne prerokúvaného návrhu na začatie konanie, v záujme materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd sťažovateľky považoval za vhodné neignorovať vo vecnej rovine skutočnú podstatu jej nespokojnosti, ktorá je z odôvodnenia ústavnej sťažnosti citeľná. Zároveň ústavný súd potvrdzuje, že *in abstracto* sa nenariadenie pojednávania odvolacím súdom bezpochyby môže dostať do konfliktu so základnými právami a slobodami sporovej strany. *In concreto*

však v prípade sťažovateľky krajskému súdu predmetnú vadu vytknúť nemožno, v dôsledku čoho i vysporiadanie sa s ňou najvyšším súdom ako súdom dovolacím nie je ústavne pochybné. Skutkový stav, tak ako bol ustálený okresným súdom, totiž mohol bez pochybností tvoriť faktický základ pre opačné rozhodnutie krajského súdu o podanej žalobe v porovnaní s výrokom okresného súdu. Krajský súd uplatnil § 382 CSP a vyzval sťažovateľku na vyjadrenie k možnému použitiu právneho predpisu, ktorý okresný súd neaplikoval. V popísaných okolnostiach tvorila ťažiskový moment dôkazného vývoja súdneho sporu sťažovateľkina reakcia na výzvu krajského súdu, ale aj jej stanovisko k odvolaniu žalobkyne (tento aspekt sťažovateľka v dovolaní i v ústavnej sťažnosti úplne opomína). Využitie oboch procesných práv sťažovateľkou jej poskytovalo dostatočný priestor na to, aby predniesla argumentáciu, ktorá by si bola vyžadovala buď pojednávanie krajského súdu, alebo kasačný výrok odvolacieho rozhodnutia s následným vrátením veci okresnému súdu a s uložením príkazu na ďalšie objasnenie skutkovej stránky veci. Postreh najvyššieho súdu, podľa ktorého na základe obsahu výzvy krajského súdu upozorňujúcej na možnosť použitia § 2 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z., ktorý k spoločným častiam domu explicitne zaraďuje aj chodby, bolo dôvodné od sťažovateľky očakávať, že poukáže „už v odvolacom konaní na ďalšie ustanovenie zákona č. 182 predpokladajúce možnosť odchyľnej dohody vlastníkov a prípadne“ navrhne „dokazovanie na preukázanie existencie takejto dohody“, považuje ústavný súd za výstižný a odhaľujúci rozhodujúce pochybenie sťažovateľky v kvalite procesnej obrany. V popísanom svetle sa argument sťažovateľky, podľa ktorého pred skončením dokazovania na okresnom súde nemohla predvídať relevanciu skutkových aspektov jej sporu v budúcnosti, ukazuje ako irelevantný, keďže výzva krajského súdu podľa § 382, ako aj sprístupnený obsah odvolania žalobkyne vytvárali u sťažovateľky dostatočný poznatkový priestor na reakcie skutkovej povahy, ktoré sa pri rozhodovaní krajského súdu mohli stať podstatnými.

21. Sťažovateľka v sťažnostnom petite navrhla vysloviť aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok i jej práva na pokojné užívanie majetku, v tejto časti však ústavnú sťažnosť, čo sa týka dôvodov, prepojila s tvrdenými nedostatkami rozhodnutí všeobecných súdov, na ktorých založila ústavnú sťažnosť v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto i v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci (bod 14), neprípustnosť (bod 16) a zjavnú neopodstatnenosť (body 17 až 19).

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi prednesenými sťažovateľkou v sťažnostnom, ako aj návrhom na dočasné opatrenie podľa § 129 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu